

متن پرسش

سلام علیکم: استاد با توجه به اینکه همواره تاکید عرفای اسلامی بر این بوده است که طی طریق در مسیر عرفان و مکاشفه تنها از طریق عمل به شریعت و دین امکان پذیر است و تعبد به دین شرط لازم سیر و سلوک است، اما عرفان در ادیان دیگر به ویژه مسیحیت در طول تاریخ و در قرون وسطی و حتی در سال‌های اخیر رایج بوده است و انسان‌هایی که از آنها به عنوان قدیس یاد می‌شود اهل کشف بوده‌اند و با مراجعه به کتب عرفان مسیحی می‌توان نام بسیاری از مسیحیان قرون وسطی را یافت که آنها شهود عرفانی داشته‌اند. حال سوال بنده این است که اگر رسیدن به مقامات عرفانی و شهود غیب در عصر بعد از نبی اکرم تنها با عمل به احکام اسلام و شریعت امکان پذیر است (چرا که دین راستین و مسیر حق همان است و اگر بخواهد راهی طی شود تنها از همین طریق امکان پذیر است قاعدتا)، این اخبار رسیده از عالم مسیحیت و ادیان دیگر به ویژه ادیان هند و این کشف و شهود ها چگونه توجیه می‌شود؟ با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: قرآن می‌فرماید: «لَيْسُوا سَوَاءً مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ آنَاءَ اللَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ (۱۱۳) يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَ الْيَوْمِ الْآخِرِ وَ يُؤْمِنُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَ يَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَ أُولَئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ (۱۱۴)/آل عمران). همه‌ی اهل کتاب یک‌طور نیستند بعضی‌ها انسان‌های متدینی می‌باشند که مشغول تلاوت آیات الهی در نیمه‌شبان و اهل سجده‌اند، اینان به خدا و روز قیامت ایمان دارند، اهل امر به معروف و نهی از منکرند و در رسیدن به خیر، سرعت دارند و از صالحین هستند. و در ادامه می‌فرماید: «وَ مَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوهُ وَ اللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ (۱۱۵). اینان آنچه به عنوان عمل خیر انجام می‌دهند از طرف حضرت حق نادیده گرفته نمی‌شود و خداوند به شخصیت‌های با تقوا ایمان دارد. آری! اگر کسی مسلمان بود مسلماً به کامل‌ترین دین دست‌یافته و اگر به معنای واقعی چنین مسلمانی سلوک کرد با ریاضت‌های راحت‌تر به نتایج عمیق‌تری می‌رسد ولی آیه‌ی مذکور می‌فرماید که حتی در همان زمان که اسلام هست، عده‌ای از اهل کتاب با خصوصیات فوق، تلاش‌هایشان بی‌نتیجه نمی‌ماند. موفق باشید